

РЕШЕНИЕ

№ 18800

гр. София, 02.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в
публично заседание на 04.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **9654** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на юрк. А. С., като пълномощник на СДРУЖЕНИЕ „МУЗИКАУТОР“, ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ №97-00-93/12.09.2024г. на главния секретар на Министерството на културата (МК) с което е отказано предоставяне на информацията поискана със Заявление с вх. №97-00-93/03.09.2024г.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваното Решение, като постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалния и на материалния закон. Поддържа, че по отношение на поисканата информация е налице надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т.5, б. „б“ и т.6 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗУТ, тъй като предоставянето ѝ ще допринесе за прозрачността в дейността и за отчетността на задължения субект – Министерство на културата (МК). Сочи, че целта на търсената информация е да си изясни дали обявеният конкурс за длъжността „анализатор“ цели да компенсира дефицити в дейността на администрацията на МК. Твърди, че от диспозитива на административния акт може да се направи извод, че ответникът не е изследвал обстойно въпроса за наличие на надделяващ обществен интерес. Смята, че няма общо между нормите посочени като правно основание на оспорвания отказ за предоставяне на достъп до исканата информация: чл.13, ал.2, т.1 ЗДОИ, чл.10а, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) и чл.13, ал.1 от Наредбата за провеждане на конкурси и подбора на държавни служители (Наредбата). Претендира също, че оспорваният акт страда от съществен порок във формата, тъй като не съдържа мотиви за отказа за предоставяне на документите, поискани в т.2 и т.3 от Заявлението. Чрез процесуалния си представител юрк. А. С.

моли съда да отмени отказа, обективиран в Решение №97-00-93/12.09.2024г. на главния секретар на МК и да осъди ответника за разноски, съгласно представения списък. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – ГЛАВЕН СЕКРЕТАР на Министерството на културата, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. В. Г. поддържа, че оспорваното Решение е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за неговата отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.40, ал.1 ЗДОИ. Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Решение №97-00-93/12.09.2024г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му. За установяване компетентността на издателя на административния акт по делото е приета Заповед №РД09-377/09.03.2023г. с която, министърът на културата е възложил на главния секретар на МК да подписва решения за предоставяне или отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, на основание чл.28, ал.2 и чл.41з, ал.1 ЗДОИ.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Настоящият решаващ състав приема, че оспорваното Решение е в съответствие с материалноправните норми и с целта на закона.

Административното производство е било образувано по Заявление с вх. №97-00-93/03.09.2024г. Жалбоподателят Сдружение „Музикаутор“ (Сдружението или Музикаутор) е сезирал министъра на културата с искане да му бъде предоставен в писмена форма, на посочения електронен адрес, достъп до следната информация:

- 1) Заповедта на министъра на културата с която е обявен конкурс за длъжността „държавен експерт“ в Дирекция „Авторско право и сродните му права“ с описание на длъжността („изготвя анализи, прогнози, оценки и становища в областта на авторското право и на методология в специфичните сфери на контрол по спазването на Закона за авторското право и сродните му права“ и срок за подаване на документите в конкурса до 09.09.2024г.;
- 2) Доклади, становища и др. документи, независимо от наименованието им, отправени до министъра на културата и мотивирали издаването на заповедта по т.1;
- 3) Искания, писма и др. документи, независимо от наименованието им, изхождащи от Дирекция „Авторско право и сродните му права“, Инспектората по чл.46 от Закона за

администрацията (ЗА) при Министерството на културата (МК) и адресирани до министъра на културата и/или от министъра на културата до Министерски съвет (МС)/Министерството на финансите (МФ) на РБългария, искащи и мотивиращи откриването на щатна бройка за длъжността, за която е обявен конкурсът по т.1.

С процесното Решение №97-00-93/12.09.2024г. главният секретар на Министерството на културата е отказал достъп до поисканата информация като е приел, че оповестяването на конкурса, информация за който се търси, е извършено в съответствие с изискванията на закона – чл.10а и сл. ЗДСл и чл.13, ал.1 от Наредбата, а документите посочени в т.2 и т.3 от Заявлението са свързани с оперативната подготовка на конкурса, нямат самостоятелно значение и по отношение на тях не е налице надделяващ обществен интерес.

Според определението, дадено в чл.2, ал.1 ЗДОИ „обществена информация” е всяка информация, свързана с обществения живот в РБългария, която дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона лица.

Правото на всеки български гражданин да търси информация е конституционно гарантирано с разпоредбата на чл.41, ал.1 от Конституцията на РБългария. То е предоставено на всички, като ограничаването му се извършва само в случаи, когато информацията представлява държавна или друга защитена от закона тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ, или се засягат чужди права (чл.41, ал.2 от Конституцията).

Това конституционно защитено право на всеки да търси и получава информация е регламентирано и в разпоредбата на чл.4, ал.1 ЗДОИ, съгласно която всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация.

В случая такъв специален ред е налице, като самата законова норма – чл.10а, ал.1 ЗДСл, определя обхвата на информацията, която е задължително да бъде публично оповестена: длъжността, за която се провежда конкурсът; минималните и специфичните изисквания, предвидени в нормативните актове за заемане на съответната длъжност; начина за провеждане на конкурса; необходимите документи, мястото и срока за подаването им, който не може да бъде по-кратък от 10 дни и по-дълъг от 14 дни от публикуването на обявлението за конкурса; общодостъпното място, на което ще се обявяват списъците или други съобщения във връзка с конкурса. В ал.2 на чл.10а ЗДСл изрично е указан и начинът на публично оповестяване на информацията по ал.1 – чрез публикуване на обявлението за конкурса в регистъра по чл.61, ал.1 от Закона за администрацията (ЗА), в специализиран сайт или портал за търсене на работа и на интернет страницата на съответната администрация, а при липса на такава, се поставя на общодостъпното място по ал.1, т.5. Според регламента на чл.10а, ал.2, изр. 2^{-по} в обявлението трябва да се съдържат всички данни по ал.1.

При това настоящият решаващ състав приема, че законът изрично определя коя информация, свързана с провеждането на конкурс за постъпване на държавна служба е обществена по смисъла на чл.2 ЗДОИ и какъв е начинът за нейното оповестяване, респективно получаване. По отношение на останалата част от информацията, свързана с провеждането на конкурс за заемане на държавна служба, е налице ограничението за достъп до нея, установено в чл.4 ЗДОИ във вр. със ЗДСл.

В случая ответникът е ангажирал доказателства, че е публикувал обявление за процесния конкурс на интернет страницата на МК <https://mc.government.bg/> със съдържание, отговарящо на изискванията на чл.10а, ал.1 ЗДСл. Съпътстващите документи – доклади, становища, искания, писма и др. документи, поискани в т.2 и т.3 от Заявлението на жалбоподателя, не попадат в обхвата на определението за обществена информация по чл.2, ал.1 ЗДОИ, тъй като нямат

самостоятелно значение и не могат да послужат за създаване на мнение относно работата на задължения субект, какъвто несъмнено е МК.

По изложените доводи съдът приема, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя размер на възнаграждението – 150 (сто и петдесет) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл.40, ал.3 ЗДОИ, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на СДРУЖЕНИЕ „МУЗИКАУТОР“, ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ №97-00-93/12.09.2024г. на главния секретар на Министерството на културата.

ОСЪЖДА Сдружение „Музикаутор“, ЕИК[ЕИК] да заплати на Министерството на културата, с адрес: 1000 С., бул. А. С.“ №17, сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по адм. дело №9654/2024г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

СЪДИЯ

Боряна Петкова